

ske meget flinke Toldembedsmænd ude paa Toldboden. De kunne blot ved at tage en saadan Vare i deres Haand og føle Traadernes Tykkelse og Antal danne sig et ganske sikkert Begreb om Varens Kvalitet, hvad selv en meget flink Toldembedsmand ikke kan gøre i samme Udstrækning, og derfor vil det naturligvis ikke saa sjældent passere, at Tolderen tariferer galt; og hvis det da er til Fordel for Købmanden, vil han tage det med Ro, thi han har ikke den mindste Forpligtelse til at angive det for Tolderen. Hvis det derimod gaar imod hans Interesse, vil han selvfølgelig klage, og saa vil man blive nødt til at rette det. Det har undret mig, at man ikke paa dette Punkt har kunnet komme til Forstaaelse med Regeringen, hvis det da ikke har den simple Grund, at man holder paa Vægttolden, fordi den giver flere Penge i Kassen. Det var det, Finansminister Lüttichau sagde ganske klart og rent ud af Posen, da man for adskillige Aar tilbage diskuterede Forholdet mellem Vægt- og Værditold. Han sagde, at Vægttolden var bedre for Finanserne. Det kan lade sig høre, og hvis det er den højtærede Finansministers Mening, saa kan jeg forstaa det.

Der er saa endnu et Par Punkter paa Toldlovforslaget, som jeg gerne vil berøre. Det ene er Frugt-tolden. Jeg skal ikke trætte ærede Medlemmer med alt, hvad der er sagt derom, jeg er ikke selv Vegetarianer, saa jeg er altsaa ikke Fanatiker paa det Omraade. Men intet forbavser mig mere, end at man, naar man møder en Opinion saa stærk som den, der for Øjeblikket er paa dette Punkt, stiller sig saa stejlt, som den højtærede Finansminister gør. Han er jo ganske stædig og vil ikke indse, at en rimelig Nedgang af Tolden paa Frugt — hvis man da ikke helt vil afskaffe den, hvad jeg er stemt for — er det eneste forstandige; man kan ikke derimod anføre, hvad man for 10 Aar siden mente derom, thi over hele Verden viser der sig en Stræben henimod, at Menneskers Ernæring saa vidt muligt skal bestaa af Frugt og Grøntsager. Hvis den højtærede Finansminister vil svare: Jo, men den Smule Told, der er derpaa, betyder i Virkeligheden ingen Ting, saa vil jeg sige, saadan kan man ikke ræsonnere, for enten betyder Tolden noget, eller den betyder ingen Ting; hvis en Nedgang i Kaffe-tolden betyder noget, saa betyder paa den anden Side ogsaa en Nedgang i Tolden paa Frugt noget, eller ogsaa betyder Told overhovedet ikke noget; men det vil den højtærede Finansminister jo ikke paa-

staa, for saa kunde han ikke være saa stolt og glad over Nedsættelserne paa Forbrugsartikler som Ris, Kaffe, Salt og sligt. Enten har det Betydning, eller ogsaa har det ingen Betydning. Og har det ingen Betydning, saa er det ganske urimeligt, at den ærede Finansminister kun af finansielle Grunde holder paa Tolden paa Frugt.

Det andet Punkt, jeg gerne vilde sige et Par Ord om, er Position Nr. 176, der angaar Papir. Der findes nemlig det, jeg tror ogsaa i Folketinget nogle Gange omtalte Forslag om, at danske Bøger, der trykkes i Udlandet, skulle betale Told. Jeg maa nu straks sige, at jeg er enig med den højtærede Minister om Hensigten med dette Forslag, nemlig at forhindre noget saadant, som at man ovre i Malmø trykker Hæfter og Bøger for derved at slippe for Papirtold, Sværtetold osv. og saa bag efter sælger dem her i Landet. Men den højtærede Minister har dog øjensynlig ikke været opmærksom paa, hvilke Konsekvenser dette kan have for de norske Bøger. Den højtærede Minister maa jo have megen Tillid til sine Tolderes litterære Kundskaber, for det er vel ikke Meningen, at de skulle have en Liste over norske Forfattere og norske Bøger, hvorefter de kunne afgøre, om de Bøger, der komme fra Norge, ere danske Bøger eller norske Bøger. Nu er det jo heldigvis saaledes, at Norsk endnu er et Sprog, der staar Dansk nogenlunde nær; der er endnu norske Forfattere, der skrive saa nær Dansk, at det ikke er let, fordi man aabner Bogen, at se, om den er dansk eller norsk. Nu have Tolderne jo en hel Del at gøre, men hvis de saa ere litterært interesserede, kunde det maaske tænkes, at de satte sig til at læse de Romaner og Noveller, der komme fra Norge, for at afgøre, om det er Dansk eller Norsk, og det vilde da være højst uheldigt. Og hvis den højtærede Minister kan komme ud over denne Vanskelighed, er der endnu en anden Vanskelighed. Hvis en Bog af en dansk Forfatter trykkes i Christiania og sendes hertil, mener den højtærede Minister, at den ikke bør komme herind uden Told. Men det er galt. Hvis f. Eks. en dansk Videnskabsmand holder Foredrag i Christiania, hvad der undertiden sker, og hvis Foredraget interesserer Folk, og en norsk Forlægger tilbyder at trykke det, bør det gaa toldfrit ind her i Landet. Vi kende akkurat det samme fra dansk Side; vi trykke norske Bøger, og vi have efter norsk Toldlov Ret til at indføre dem told-